

Az Andorra-szindróma

2017 június 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Sírni csak a győztesnek szabad!

A következmények súlyosak: labdarúgásunk várt fölemelkedése újra beláthatatlan távolságba került, fiatalságunk megint elfordul a futballtól.

„Ez feltehetőleg nem gyalogáldozattal, hanem többel is jár” – mondta Göncz Árpád államelnök a taxis zendülés napjaiban a kormányülésre ellátogatva. A szélsőséges párt által vallásos imádatban részesült politikus vélhetően Antall József leváltására célzott.

Makkal álmodott.

„Csak” Horváth Balázs belügyminiszternek kellett mennie 1990-ban, ám neki is csak a tárcától, mert tárca nélkülüként továbbra is kormánytag maradt. A Göncz által meg nem nevezett kormányfő akkor kórházban volt, így nem tudott reagálni Göncz sugalmazására.

„Nem gyalogáldozattal...”

Ez a rendszerváltás-kori puccskísérlet idején elhangzó mondat főlrémlett most, az andorrai futballkatasztrófa után is. Lehet, hogy azért, mert labdarúgásunk azonnali rendszerváltoztatásra szorul, azaz a gyalogáldozatnál több kell.

Bernd Storck menesztése kevés.

Magával a rendszerrel van súlyos baj, noha ezt a tavalyi Európa Bajnokság egy ideig – óriási és valós sikerrel – eltakarta. A belgák elleni null-négy ugyan kijózanító volt, de az MLSZ-vezetés meg tudta őrizni a kialakult dicsfényt, s még kisebb reformokat sem vállalt.

Oroszország: null-három, Andorra: null-egy.

Ezek olyan tények, amelyeket nem lehet gyepszönyeg alá taposni, de még andorrai műfüves pálya alá gyömöszölni sem. E tények következményei súlyosak: labdarúgásunk várt fölemelkedése újra beláthatatlan távolságba került, fiatalságunk megint elfordul a futballtól.

A mexikói null-hat után került ilyen blamázsba a teljes társadalom.

Akkori fiataljaink nemzeti szégyenként élték át az 1986-os futballkatasztrófát – sajnos: az is volt -, s vagy másik sportágot választottak, vagy – ami szörnyű – elfordultak a sport egészségétől. Futballunk pedig azóta sem heverte ki a bajt: több mint három évtizede nem jutottunk ki VB-re.

Mezey György tüstént lemondott.

A szövetségi kapitányt erre nem kellett biztatni, tudta, hogy távoznia kell ekkora kudarc után – függetlenül a korábbi sikerektől. (Noha a hollandoktól a Népstadionban elszenvedett vereség már jelezte, hogy a csoportelsőség ellenére bajok lehetnek Mexikóban.)

Szepesi György maradni akart.

Az akkori MLSZ-elnök már a következő EB-selejtezőkre akart készülni, de valahonnan – feltehetően az akkori pártállam valamelyik csúcsáról – rászóltak: Gyuri, ekkora blamát te sem úszhatsz meg szárazon: át kell adnod a helyed.

Néha egy pártállami diktátum is lehet jogos.

A mai Magyarországon elképzelhetetlen, hogy a Magyar Labdarúgó Szövetségben, annak struktúrájában bármi érdemi változás történjen: ehhez Andorrától is hatot kellett volna kapni. De a személycserék amúgy sem lennének elegendőek.

Az Andorra-szindróma a futballon túlra mutat.

A bajokat az MLSZ-en kívül lehet – és kell – orvosolni, futballunk rákfenéje ugyanis a stadionokon túl keresendő. Ez akkor történik fel, amikor fővárosunkban óriásplakátokon tűnnek fel nevek és ábrázatok, és alájuk írva: „m?vész”.

A plakátról derül ki, hogy „m?vészek” az illetők.

Teljesítményükre?l senki nem tud, a társadalomnak hasznos teljesítményt?l pedig fényévekre vannak, de adófizet?i pénzt kapnak arra, hogy óriásplakátokon élhessék ki magamutogatási vágyaikat, s nyomtatott bet?kkel szerepeljen, hogy ?k „m?vészek.” Ezt gondoljuk tovább...

És a futballkatasztrófánál sokkal nagyobb baj okaira bukkanunk.

Nézzük csak, hogyan fogalmazott Csengey Dénes a rendszerváltozás kezdetekor, 1988 októberében: ha a „vezetés nem hajlandó kezdeményezni egy megújulás eltervezését, akkor az értelmiség tovább nem várhat, hanem függetlenül, engedély nélkül, önállóan kell megkezdnie a társadalmi és gazdasági patthelyzet elhárítását...”

Ha van ilyen, hogy „futballértelmiség”, akkor ennek leckéje most hasonló.

Az andorrai futballkatasztrófa itthon politikai nehézségeket is okoz, hiszen a stadionépítések elleni széls?ség most vérszemet kaphat, s mondhatja: hiába költi az állam a milliárdokat a lelátó-b?vítésekre, a tényleges labdarúgás nem tud feln?ni az új stadionok színvonalához.

A futballértelmiségnek kell csapatot alkotnia – egyel?re partvonalon kívül.

Külföldön és itthon tevékenyked? szakembereknek kell összegy?jtenie és rendszerbe foglalni azt a tudásanyagot, amely?l terv kristályosodhat, s kialakítani azt a grémiumot, amely a tervet képes lesz végrehajtani, mihelyt labdarúgásunkról elmozdul a hosszú évek alatt rátelepedett monstrum.

Kovács G. Tibor - www.gondola.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
